

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 431
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΘΑ ΕΚΠΛΗΡΩΣΩΣΙΝ ΑΡΑΓΕ ΤΑΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ;

Είναι πασίγνωστον ὅτι εἰς τὰς προεκλογικὰς περιόδους οἱ «Χαλασχωρῆδες» τοῦ ἀειμνήστου Παπαδιαμάντη ἐπαναλαμβάνουν στερεοτύπως τὴν ἱστορίαν τῶν.

Τότε οἱ ὑποψήφιοι ἀλλάσσουν παραδόξως χαρακτηριστῆρα. Γίνονται καταδεκτικώτατοι, εὐπροσήγοροι, γλυκομίλητοι. Δὲν θεωροῦν ὑποτιμητικὸν καὶ ἀναξιοπρεπὲς νὰ χαιρετοῦν διὰ χειραψίας, με ἐγκαρδιότητα θερμὴν... καὶ βαθυτάτην ὑπόκλισιν τοὺς πάντας, ἀκόμη καὶ τοὺς πλέον ἀσήμους κοινωνικῶς, ψηφοφόρους. Διὰ νὰ δημιουργήσουν κλίμα εὐμενείας, ἀκόμη καὶ με ἀλήτας καὶ κακόφημα ὑποκείμενα συννευχοῦνται μέσα εἰς ταβερνεῖα ἀνταλλάσσοντες ἀφθόνους ἀμοιβαίας ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίας. Γνωρίζοντες τὰ παράποντα καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπαίθρου, ἐπισκέπτονται καὶ τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα χωρία τῆς περιφέρειας τῶν, καὶ ἐκεῖ ἀσκοῦν μετὰ ῥητορικῆς δεξιότητις ψηφοθηρίαν ὑποσχόμενοι «πλήρη συμπαράστασιν καὶ βοήθειαν», τὴν ὁποῖαν, κατὰ κανόνα, μετὰ τὴν «νίκη», οὐδέποτε ἐνθυμοῦνται νὰ χορηγήσωσι. Φθάνουν ἐνίοτε καὶ μέχρι τοῦ νὰ καπηλεύωνται μετ' ἀθεοφοβίας καὶ ἀσυνειδησίας καὶ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιοχὴν. Μεταθέσεις καὶ χειροτονίαι ἀναξίων ἐπισκόπων καὶ ἄλλων κληρικῶν ἀπετέλεσαν πολλάκις ἀντικείμενον προεκλογικῶν συναλλαγῶν, καθὼς καὶ προβολαὶ καὶ διορισμοὶ ἀνικάνων καὶ διεφθαρμένων ὑπαλλήλων εἰς ὑψηλὰς καὶ ἐπιζήλους κρατικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας. Θὰ ἀπετέλει δὲ ἐκτροπὴν τῶν προθέσεων μας καὶ κοινοτοπίαν ἡ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων λεπτομερὲς ἔκθεσις τῶν κακῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀδιστάκτως πολλοὶ τῶν

ὑποψηφίων φθάνουσιν, ἵνα ἐπιτύχωσι διὰ παντὸς τρόπου τὴν ἐκλογὴν.

*

Ὁ ἱερὸς ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν διεξάγομεν διὰ τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν, εἶναι πασίγνωστον, ὅτι δὲν πολιτεύεται. Καὶ ἐπεχίρηνσαν μὲν πολλάκις οἱ ἀντίπαλοί του νὰ τὸν συκοφαντήσωσιν ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν σκοποὺς πολιτικῶν καὶ ἐπιδιώξεων κομματικῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς ὅλης ὕψης καὶ πορείας αὐτοῦ ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἰδεολογία τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πιστὴν διαφύλαξιν τῶν ὁρθόδοξων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πατρίων ἐθνικῶν παραδόσεων, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν προβολὴν οἰασθήποτε κομματικῆς παρατάξεως ἢ τὴν ἐγκαθίδρυσιν πολιτικοῦ τινος καθεστώτος. Ἐπαναλαμβάνομεν τοιαύτην μομφὴν προσεπάθησαν νὰ προσάψωσιν εἰς τὴν ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ πλέον ἢ ἅπαξ, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθησαν ἱταμοὶ συκοφάνται, καθ' ὅσον εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ Συλλογικὴ ἡμῶν Ὀργάνωσις, ὡς καθαρῶς θρησκευτικῆς ἰδεολογίας, εἶναι ξένη πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν ἐπιδιώξιν καὶ κομματικὴν σκοπιμότητα, εἰς αὐτὴν δὲ ἀνήκουσιν ὅπαδοι διαφόρων πολιτικῶν φρονημάτων καὶ ποικίλων κομματικῶν συμπαθειῶν. Πλὴν ὅμως, παρὰ ταῦτα, δὲν ἐμείναμεν καὶ ἐντελῶς ἀνενόχλητοι.

Μᾶς ἐπεσκέφθησαν ὑποψήφιοι ἐξ ὅλων τῶν κομματικῶν παρατάξεων, γνωστοὶ καὶ τέως ἀγνωστοὶ, διότι ἦσαν προφανῶς καλῶς πληροφορημένοι περὶ τῶν μυχιῶν πόθων καὶ τῶν ἱερῶν ἐ-

πιδιώξεων τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἰδεολογίας. Ἐγνώριζον δηλαδή, ὅτι ἡ Ὁργάνωσις ἡμῶν, ἀποτελουμένη ἀπὸ μέλη θρησκευόμενα, δὲν ζητεῖ οὔτε χρήματα, οὔτε θέσεις, οὔτε ἀξιώματα, οὔτε βαθμούς, οὔτε πιστώσεις, οὔτε μεταθέσεις, οὔτε διορισμούς, οὔτε ἄλλο τι ὄφελος ὑλικὸν καὶ ἰδιοτελές εἰμὴ μόνον νὰ ΜΗ ΔΙΩΚΗΤΑΙ, νὰ μὴ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΖΩΝΤΑΙ τὰ συνταγματικὰ ἀναφαίρετα δικαιώματα αὐτῆς τοῦ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ θρησκευέσθαι, νὰ τυγχάνῃ δηλαδή τοῦλάχιστον ἴσης μεταχειρίσεως, μετὰ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν μειονοτήτων, προστατευομένη ὑπὸ τῆς ἀνεξιθρησκείας τοῦ Συντάγματος. Καὶ αὐτὸ βεβαίως, ἐφ' ὅσον ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία θέλει ἐν ἀκάμπτῳ σκληροτραχηλία νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ἐπάρατον ἐορτολογικὴν καινοτομίαν, ἣτις ἀποδεδειγμένως ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν τοῦ θριγγοῦ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων.

Καὶ εἶπομεν εἰς τοὺς ὑποψηφίους.

—Εἶναι ὄντως ἐξοργιστικὸν αὐτὸ πού παρατηρεῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι δηλαδή αἱ ξέναι θρησκευτικαὶ μειονότητες, ἀκόμη, καὶ αἱ ἐγνωσμένης ἀντορθόδοξου προπαγάνδας καὶ ἀντεθνικῆς δράσεως, νὰ τυγχάνωσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ τελῶσι τὰ τῆς λατρείας καὶ τῆς προπαγάνδας τῶν ἐντελῶς ἀνενόητοι, οἱ δὲ Παλαιοημερολογίται, οἱ πανθομολογουμένως νομοταγέστεροι, οἱ ἐθνικιστικώτεροι, οἱ εὐσεβέστεροι νὰ διώκωνται ὡς ἂν εἶναι Ἕλληνες πολῖται *«ἐκατοσθῆς κατηγορίας»*, ὡς προσφάτως Ὑπουργός τις, καλὸς κάγαθος τῇ προαιρέσει, προσφυστάτα εἶπεν ἐλεεινολογῶν τὰς εἰς βάρος τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ ἀκραίφνεστάτων τούτων Ἑλλήνων πολιτῶν ἀντισυνταγματικὰς καὶ παρανόμους διώξεις.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἢ ἀπάντησις τῶν ὑποψηφίων ἦτο ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτος.

—Ἐχετε ἀπόλυτον δίκαιον. Εἶναι ἀκατανόητον σημερον, ἔλεγον, νὰ ὑπάρχουν διωγμοὶ διὰ λόγους θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι διεπράχθησαν εἰς βάρος σας πολλαὶ ἀδικίαι. Ἀλλὰ θὰ φροντίσωμεν νὰ τὰς ἐπανορθώσωμεν. Ἐάν μᾶς ἐμπιστεύεσθε, ψηφίσατέ μας, καὶ ἐκ τῶν πρώτων ζητημάτων πού θὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ λυθῇ, θὰ εἶναι τὸ ἰδικόν σας.

Ἡ ἀπάντησις ἦτο στερεότυπος ἐξ ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων. Καὶ διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Ὁργάνωσιν ἡμῶν ἀνήκουσιν ὅπαδοι ἐξ ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων, αἱ προεκλογικαὶ ὑποσχέσεις καὶ αἱ ἐπαγγελίαι ἐδόθησαν πανταχόθεν πλούσιαι.

Ἦδη μετὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν οἱ νέοι «Πατέρες τοῦ ἔθνους» θὰ ὀρκισθῶσι τὰ προσήκοντα διὰ τὴν εὐσυνείδητον διεξαγωγὴν τῶν βουλευτικῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν. Ἀλλ' ἄρᾳ γε θὰ ἐνθυμηθῶσι κατόπιν τὰς προεκλογικὰς δοθείσας δαψιλεῖς ὑποσχέσεις τῶν, τοῦλάχιστον τὰς νομίμους καὶ τὰς λογικὰς;

Διὰ τοὺς «θλιβεροὺς παλαιοημερολογίτας» θὰ

ἐνθυμηθῶσιν ἄρᾳ γε ὅτι, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν τάλαιπωροῦνται ἐν περίπου ἑκατομμύριον ἀνθρώποι, εἰς τοὺς ὁποίους, δὲν ἀποτελεῖ *«ρουσφετολογία»*, ἀλλὰ *δικαίωμα συνταγματικόν*, θεῖον καὶ ἀναφαίρετον, τὸ κατὰ συνείδησιν θρησκευέσθαι; Ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔλκωσι τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν ἐκ τῶν θρυλικῶν μαχητῶν τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῶν Δερβενακίων, καὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι γνήσια τέκνα τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος, εἰς τὴν γῆν τῆς ὁποίας ἐξεπήδησεν ἡ ἰδεολογία τῆς Δημοκρατίας, καὶ κατωχύρῳ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ τῆς σκέψεως; Ἰ δ ω μ ε ν.

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΒΡΕΙΣ

(Ἐλευθέρα μετάφρασις)

Σὺ δὲ ἄνθρωπε, ὅστις ἀκούεις ταῦτα καὶ τὸν Κύριόν σου βλέπεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ φέρῃται, μὲ δειμένους τὰς χεῖρας, μὴ ἐπηρεάζου, καθ' ὃν τρόπον ἴσως τώρα σοῦ συμβαίνει, ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου. Τόσα ὁ Χριστὸς διὰ σὲ ὑπέφερε. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄτοπον σὺ οὐδὲ λόγους ἀπλοῦς πολλὰς πειραχτικὰς νὰ μὴ εἶσαι ἱκανὸς νὰ ὑποφέρῃς; Ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐμπνέεται, σὺ δὲ εὐμορφοστολίζεσαι καὶ καταγίνεσαι πὼς κομψότερα νὰ φορῇς ἱμάτια καὶ χρυσὰ νὰ ἐπιδεικνύῃς δακτυλίδια, καὶ ἂν δὲν ἐξασφαλίσῃς τὸν ἔπαινον ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνυπόφορον τὴν ζωὴν σου νομίζεις. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐμπαίζεται καὶ περιγελάται καὶ πληγὰς λαμβάνει εἰς τὴν σιαγὸνα, σὺ δὲ πανταχοῦ νὰ τιμᾷσαι θέλεις, καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ δεχθῇς τὴν ὕβριν καθὼς τὴν ἐδέχετο ὁ Χριστὸς. Ἀλλὰ δὲν ἀκούεις τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος λέγει *«μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ;»* (Α' Κορινθ. 11,1). Ὅταν λοιπὸν σὲ ἐμπαίξῃ τις, ἐνθυμήσου τὸν Κύριόν σου, ὅτι χλευάζοντες τὸν προσεκύνησαν, καὶ μετὰ λόγους καὶ μετὰ ἔργα τὸν ἐξηυτέλιζον, καὶ ποιαιολογῶν τὸν ἐνέπαιζον αὐτὸς δὲ ὄχι μόνον δὲν ὑπερήσπισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κατ' αὐτῶν ἀντεπεξερχόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅλως διόλου διαφορετικὰ ἐφάρθη, μετὰ πολλὴν ἐπιείκειαν καὶ πραότητα. Τοῦτον λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὡς φιλοτιμηθῶμεν νὰ μιμηθῶμεν καὶ οὕτω θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἀναδειχθῶμεν ἐλεύθεροι καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ πᾶσαν ὕβριν. Διότι, ὄχι ὅστις ὕβριζει, ἀλλ' ὅστις μικροψυχεῖ καὶ στενοχωρεῖται ὕβριζόμενος, ἐκείνος εἶναι ὁ ὕβριζων καὶ στενοχωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ. Δὲν ἐστενοχωρήθη; Οὐδὲ ὕβρισθη τότε. Διότι τὸ πάθημα γίνεται, ὄχι κυρίως ὅταν εὐρεθῇ ὁ κάμνων τὸ κακόν, ἀλλ' ὅταν ὑπάρξῃ ὁ αἰσθανόμενος τὸ κακόν καὶ ὑποφέρων ἐξ αὐτοῦ.

Καὶ διατί στενοχωρεῖσαι; Ἐάν μὲν ἀδίκως σὲ ὕβρισέ τις, τότε μάλιστα δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτῇς, ἀλλὰ νὰ λυπησῇς πρέπει τὸν ὕβριστήν. Ἐάν δὲ δικαίως ὕβρισθῇς, πολὺ περισσότερον χρεὸς ἔχεις νὰ ἡσυχάζῃς. Διότι καθὼς ἐάν, ἐνῶ εἶσαι πτωχός, πλούσιον σὲ ὠνόμασέ τις, ἐμπαιγμὸς εἶναι τοῦτο καὶ ὄχι ἔπαινος, τοιοῦτοτρόπως ἂν σὲ ὕβρισθῃ τις, ἐνῶ τίπο-

τε τὸ ἄξιον ὕβρεως δὲν ἔχῃς, δὲν σὲ προσβάλλει διόλου ὁ χλευασμός. Ἐὰν δὲ ἡ συνείδησίς σου συναισθάνεται ὅτι βαρύνεται μὲ τὰ ἐλαττώματα, διὰ τὰ ὁποῖα ὕβρισθης, μὴ στεναχωρηθῇς δι' ὅσα ἐναντίον σου εἶπον, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ διορθώσῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὰ πράγματα. Καὶ ταῦτα λέγω ἔαν πρόκειται διὰ ὕβρεις, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς κακίας, τὰς ὁποίας τυγχόν ἔχεις. Διότι ἔάν τις σὲ ὕβριση ὡς πτωχὸν ἢ ὡς ἀπὸ ἀσήμαντον οἰκογένειαν, ἄξιον γέλωτος εἶναι τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὕβριζων τὸν ἑαυτὸν του μᾶλλον ἐμπαίζει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἠξεύρει νὰ φιλοσοφῇ. Ἀλλὰ, λέγει ὁ ὕβριζόμενος, ὅταν αἱ ὕβρεις ἐνώπιον πολλῶν ἐκτοξεύωνται, ἀνυπόφορος γίνεται ἡ πληγὴ. Τοῦτο ὅμως μάλιστα πρέπει νὰ σοῦ κινή τὴν ὑπομονήν, ὅταν ὁ ὕβριστής σου ἐνώπιον πολλῶν θεατριζῇται καὶ πολλοὶ εἶναι οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐπαινέται τῆς ἀρετῆς σου. Διότι, ὅχι ὅστις προσβαλλόμενος ἀνταποδίδει τὰ ἴσα, ἀλλ' ὅστις τίποτε δὲν λέγει, οὗτος θαυμάζεται ὑπὸ τῶν φρονίμων. Ἄν δὲ κανεὶς ἐκ τῶν παρόντων δὲν ἔχῃ νοῦν διὰ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπομένουτος ἐν σιωπῇ τὰς ὕβρεις, πρὸς τὸν οὐρανὸν τότε ἀπόβλεψον, διότι ἐκεῖ ὅλοι θὰ σὲ ἐπαινέσουν καὶ θὰ σὲ χειροκροτήσουν. Εἰς δὲ καὶ μόνος ἄγγελος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὴν οἰκουμένην ὅλην. Καὶ τί ὁμιλῶ διὰ τοὺς ἀγγέλους, ὅταν αὐτοὺς ὁ Κύριος καὶ Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων θὰ σὲ ἀνακηρύξῃ νικητὴν;

Μὲ τοιαύτας ἰδέας τὸν ἑαυτὸν μας ἄς γυμνάζωμεν. Διότι δὲν εἶναι ἐλάττωμα τὸ νὰ σιωπήσωμεν ὕβρισθέντες, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ τοῦ ὕβριστοῦ...

Ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅ,τι καὶ πρὶν εἶπον, ὅτι εἴτε ἀληθῆ λέγει ὁ ὕβριστής εἴτε ψευδῆ, καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν ὁ ἀδικούμενος εἶναι αὐτός, ὅχι σὺ. Σὺ μάλιστα, φρονίμος ἂν εἶσαι, διπλοῦν θὰ ἔχῃς κέρδος, καὶ τὸ ὅτι διὰ τῆς σιωπῆς ἐξιλεώνεις τὸν Θεόν, καὶ τὸ ὅτι πλέον ταπεινόφρων γίνεσαι, καὶ ἀφορμὴν λαμβάνεις ἀπὸ τὰ κατὰ σοῦ λεγόμενα νὰ διορθώῃς ὅσα τυγχόν καλῶς δὲν πράττεις, ὡς καὶ τὸ ὅτι γίνεσαι ἀνώτερος τῆς λεγομένης ἀνθρωπίνης δόξης καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης πειρασμῶν. Διότι αὕτη πρὸ πάντων πολλὰς μᾶς γεννᾷ λύπας καὶ στενοχωρίας, καθόσον πολλοὶ ἄνθρωποι πολλὰν ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὸ τι περὶ αὐτῶν σκέπτονται καὶ λέγουσιν οἱ ἄλλοι. Τοιοῦτοτρόπως, ἔαν νὰ φιλοσοφήσωμεν θελήσωμεν, θὰ γνωρίσωμεν καλῶς ὅτι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα καμμίαν δὲν ἔχουσι σημασίαν.

Τοῦτο ἀφοῦ κατανοήσωμεν, ἄς βλέπωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἐλαττώματά μας, καὶ τὸν καιρὸν μας ἄς χρησιμοποιώμεν εἰς τὴν διορθώσιν αὐτῶν, τὸν μὲν παρόντα μῆνα τοῦτο κατορθώνοντες, τὸν δ' ἐρχόμενον τὸ ἄλλο, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀπὸ διορθώσεως εἰς διορθώσιν βαθμυδὸν προβαίνοντες, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰς ἀρετὰς ὡς σκαλοπάτια μεταχειριζόμενοι, πρὸς οὐρανὸν θέλομεν φθάσει διὰ τῆς νοητῆς κλίμακος τοῦ Ἰακώβ. Διότι καὶ ἡ κλίμαξ ἐκείνη καὶ τοῦτο μοὶ φαίνεται ὅτι σημαίνει, τὴν ἀνάβασιν τὴν πνευματικὴν, τὴν ὁποίαν μικρὸν κα-

τὰ μικρὸν κατορθώνει ἡ ἀρετὴ, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ἀναβαίνωμεν ἠμποροῦμεν, ὅχι σκαλοπάτια αἰσθητὰ μεταχειριζόμενοι, ἀλλὰ τὴν ἡθικὴν μας προκοπὴν καὶ διορθώσιν.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀνάβασιν σκοπὸν τοῦ βίου μας ἄς κάμωμεν, εἰς αὐτὴν ἄς προσηλώσωμεν ὅλην τὴν ψυχὴν μας, διὰ νὰ γείνωμεν τοιοῦτοτρόπως ἄξιοι τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπολαύσωμεν ὅλα τὰ ἐκεῖ καλὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ δεδοξασμένου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξέντιος περιώδευσε τὴν ἐπαρχίαν του (Φθιώτιδα) καὶ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς Κληρικούς, τοὺς διοικητὰς καὶ τὸν λαὸν τῶν Παραρτημάτων αὐτῆς. Ἐν συνεργασίᾳ μετ' αὐτῶν ἐπέλυσε τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ διοικητικὰ ζητήματα καὶ ἐπανήλθεν αἰσίως, παραμείνας πλησίον τοῦ ποιμνίου τῆς ἐπαρχίας του ὁλόκληρον σχεδὸν ἑβδομάδα.

Ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος προσκλήθηκε ἐπεσκέψθαι τὴν Ἀνατ. Μακεδονίαν. Ἐλειτούργησεν ἐν Καβάλα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Δημητρίου εἰς τὸν πανηγυρίζοντα φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν τὴν 26 παρ. μηνός. Τὴν 27ην ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν νεόδμητον Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος Κυργίων, τὴν δὲ Κυριακὴν 28ην ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμ'ου Προδρόμου Παραρτήματος Μεσσωρότης. Ὁ Σεβασμιώτατος κατὰ τὴν περιοδείαν του ἐπεσκέφθη καὶ τὴν νεοσύστατον Γυναικειὰν Μονὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ κειμένην παρὰ τὴν Ἐλευθερούπολιν.

Οἱ Σεβασμ. Ἀρχιερεῖς διὰ καταλλήλων ἐπ' Ἐκκλησίας ὁμιλιῶν καὶ ἰδιαιτέρων παραινήσεων συνέστησαν τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀδελφούς ἐνισχύσαντες τὸ ἀγωνιστικὸν αὐτῶν φρόνημα ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ προκειμένου τῆς ἱερᾶς ἰδεολογίας ἡμῶν κινήματος. Αἰσθάνονται δὲ τὴν ἀνάγκην ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων νὰ εὐχαριστήσωσι θερμῶς ἅπαντας, Κληρικούς καὶ λαϊκούς, διὰ τὰς ἐπιδαψιλευθείσας αὐτοῖς ἐγκαρδίους τιμὰς καὶ πρόφρονας περιποιήσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνετα, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κανίγρος 32 — Ἀθῆναι 147.
(*Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς*» (Ματθ. 24,24)

IB'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἶναι μετεμφιεσμένοι Ἑβραῖοι, ὡς προελέχθη. Ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐνταῦθα πλανῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς: Κατὰ τὸ 1897 Ἑβραῖός τις φανατικὸς ὀνομαζόμενος Θεόδωρος Χέρτζλ ἰδρυσε σύλλογόν τινα μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «Σιωνισμός», μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἐπανίδρυσιν τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ Παλαιστίνῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μολονότι ἀπέθανεν ἑβραῖος, χωρὶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Χριστόν, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά, ὡς *πολυαγαπητός*, καὶ ὅτι ἀνεδέχθη *«ὕπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν εὐκαιρὸν σιγμὴν ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Σιωνισμοῦ»* (χιλιαστικὸν βιβλίον «ἐκατομ. ζώντων», σελ. 27 καὶ 30). Μὲ τοὺς λόγους τῶν αὐτοῦ βεβαιώνουν ὅτι ὁ ἀβάπτιστος αὐτός Ἑβραῖος ἦτο ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεὶς σύλλογος εἶναι ἔργον εὐλογημένον ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἰς ἄλλο βιβλίον, ἐρμηνεύοντες μὲ τὸν τρόπον τῶν περικοπῶν τινα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ (ΙΖ' 22—24) γράφουν μὲ ἐπικεφαλίδα «ὁ Σιωνισμὸς θὰ εὐδοκημῇ» τὰ ἐξῆς; «*Εἰς τῶν ὑψηλοτέρων κλάδων τοῦ Ἐκκλησιαστικισμοῦ εἶναι ὁ Ἰουδαϊσμός. Ἐγὼ (ὁ Θεὸς) θέλω ἐγκαταστήσει τὸν Ἰουδαϊσμόν. Θέλω λάβει ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ μίαν ἐκ τῶν νέων καὶ τρυφερῶν φιλοδοξῶν του, τὸν Σιωνισμόν, καὶ θέλω τὴν φυτεύσει καὶ ἐγκαταστήσει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μελλούσης βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνθα οἱ ἸΟΥΔΑΙΟΙ ΘΑ ΑΡΧΩΣΙ* μέσῳ τῶν ἀρχαίων ἀριστῶν, οἵτινες θὰ ἔχωσιν ἀναστηθῇ, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ κλπ., ἐπὶ τῆς ἐπιγεῖου φάσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ .. πάντες οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου θέλουσι γνωρίσει, ὅτι ὁ Κύριος κατέργησε τὸν ὀνομαστικὸν ἐκκλησιαστικισμόν καὶ ἐξύψωσε τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς *ΕΞΗΡΑΝΕ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗΝ*, καὶ ἐξωποίησε τὸν Σιωνισμόν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν». (Τετελεσμένον Μυστήριον Ζ' τόμος Γραφ. μελετῶν σελ. 546),

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἄς προσδέσωμεν καὶ ὅσα ἐλέχθησαν περὶ τῆς «ἐπιθυμητῆς Κυβερνήσεως», περὶ τοῦ μύθου τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀναστηθησομένων Πατριαρχῶν τῶν Ἑβραίων ἀνάληψιν τῆς Παγκοσμίου Κυβερνήσεως τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἃς λάβωμεν ὑπ' ὅψιν μας προσέτι ὅτι τὸ αἰώνιον ὄνειρον τῶν Ἑβραίων εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ὀνειρεύονται οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Πάντοτε ἐπερίμεναν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίας, ὡς ἀρχόντος καὶ βασιλέως κοσμικοῦ, καὶ ὡς ἐλευθερωτοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, ὅστις μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ θὰ ὑπέτασεν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν ὅλα τῆς Ἑθνῆς τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροι τῶν Ἑβραίων δὲν ἐπίστευσαν εἰς

τὸν Σωτῆρα Χριστόν, διότι τὸν ἐπερίμεναν νὰ ἔλθῃ ὡς ἐπίγειος βασιλεὺς. Ἐνθ' ἦλθε νὰ ἰδρῇ βασιλείαν πνευματικὴν κατὰ τοὺς λόγους τοῦ (Ἰωάν. 18, 36) καὶ οὐχὶ κοσμικὴν.

Ὅταν λοιπὸν συγκρίνωμεν τὸ παλαιὸν αὐτὸ ὄνειρον τῶν Ἰουδαίων, μὲ αὐτὰ τὰ ὁποῖα κηρύττουν σήμερον οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», πειθόμεθα τελείως, ὅτι εἶναι οὗτοι «καμουφλαρισμένοι» Ἰουδαῖοι, λύκοι δηλαδὴ μὲ ἐνδύμα προβάτων, μὲ σκοπὸν νὰ κατασπαράξουν τὰ «ἀρνία» τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἂν ἐπαρουσιάζοντο ὡς λύκοι, δὲν θὰ ἐπετύγχανον τοῦ σκοποῦ τῶν.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ὁ ἐπίλογος καὶ τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Χρὴ ἀδελφὸν πάσῃ φυλακῇ ἀεὶ τηρεῖν τὴν ἐαυτοῦ καρδίαν καὶ τὰς αἰσθήσεις (πρέπει ὁ ἀδελφός μὲ πᾶσαν φύλαξιν νὰ διατηρῇ πάντοτε τὴν καρδίαν καὶ τὰς αἰσθήσεις του). Διότι ἐν μεγάλῳ πολέμῳ ἔσμεν ἐν τῷδε τῷ βίῳ, καὶ ὁ ἐχθρὸς μαίνεται μάλιστα κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων, καὶ περιέροχεται κατὰ τὴν Γραφὴν, ζητῶν τίνα καταπῇ· ὁ δὲ ἀντίστασθαι κρατερῶς τὴν ἀνωθεν συμμαχίαν ἐπικαλούμενοι... ὅπου γὰρ ἔχθρα ἐκεῖ καὶ πόλεμος· καὶ ὅπου πόλεμος, ἐκεῖ καὶ ἀγὼν· καὶ ἐνθα ἀγὼν, ἐκεῖ καὶ οἱ στέφανοι. Εἰ οὖν βούλεται τις ἐλευθερωθῆναι τῆς πικρᾶς δουλείας, πόλεμον συναψάτω πρὸς τὸν ἐχθρὸν, οὕτω γὰρ καὶ οἱ Ἅγιοι νικῶσαντες αὐτόν, τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν...»

Ὅσοι οὖν βούλονται τῆς πικρᾶς τοῦ ἐχθροῦ ἐλευθερωθῆναι δουλείας, ὀφείλουσιν ἀντιτάσσασθαι (νὰ ἀντιπαθῶσι) τοῖς ἐαυτοῦ θελήμασι, καὶ πόλεμον φανερόν πρὸς αὐτόν ἀρᾶσθαι, εἰπόντες... τὰ τῶν Παίδων ῥήματα, ὅτι γνωστὸν ἔστω σοι, διάβολε, ὡς ἡμεῖς τῆς φωνῆς σου εἴ οὐκ ἀκουσόμεθα, οὐδὲ ταῖς ἡδοναῖς σου λατρεύομεν. Χρὴ (πρέπει) δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ καὶ τὴν θείαν ἐπικαλεῖσθαι βοήθειαν μετὰ τῶν Παίδων πάλιν καὶ αὐτοὺς λέγοντας πρὸς τὸν Θεόν. «Κύριε, ἑξακολουθοῦμεν νῦν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ φοβούμεθά σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου, μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου· καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θανμάσίᾳ σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε· καὶ ἐντραπίῃσαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ· καὶ καταισχυνθῆσαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβεῖ· καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἰ Κύριος Θεὸς μόνος καὶ ἔνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην». *Κάν ὑπερμανῆς γενόμενος ὁ τύραννος ἐκκαύσῃ τὴν κάμινον τῶν ἡδονῶν ἐπιπλασίως, ἀλλὰ θαρσεύωσαν οἱ ἐπὶ Κύριον πεποιθότες, ὅτι ἡ κάμινος μετ' ὀλίγον εἰς ὁρόσον μεταβληθήσεται· καὶ ὃν πάλαι ἐδεδόκεισαν (ἐφοβήθησαν) τύραννον, αὐτὸς τοῦ λοιποῦ τὴν σκιάν αὐτῶν τρομάσει, διὰ τὴν ἐξ ὕψους ἐπι-*

γενομένην αὐτοῖς βοήθειαν».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

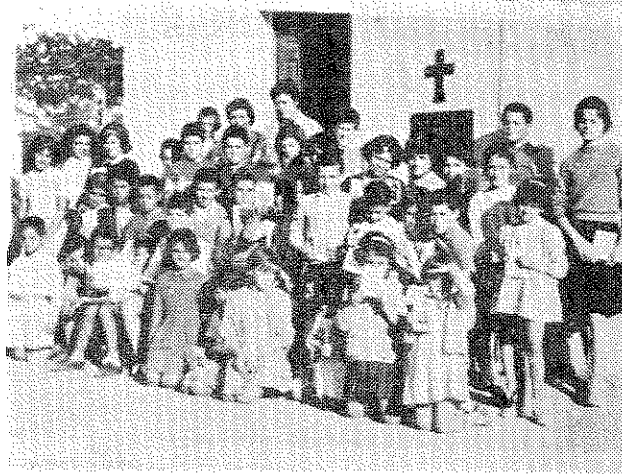
«Ὅταν θελήσης ἀρχὴν ποιήσασθαι καλῆς ἐργασίας, πρῶτον εἰοίμασον σεαυτὸν πρὸς τοὺς πειρασμοὺς τοὺς ἐπιέναι σοι μέλλοντας (τοὺς μέλλοντας νὰ ἔλθουν εἰς σέ) ἔθος γὰρ τῷ ἐχθρῷ ὅταν ἴδῃ τι νὰ μετὰ θερμῆς πίστεως ἀρξάμενον ἀγαθῆς πολιτείας, προσυπαντᾷ αὐτῷ ποικίλοις καὶ φοβεροῖς πειρασμοῖς... Παραχωρεῖ δὲ ὁ Θεὸς πειρασθῆναι σε, ὅπως ἐπιμόνως κρούσης τὴν θύραν αὐτοῦ, καὶ φόβῳ τῶν θλιβερῶν ἐνσπαρῇ ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ, καὶ πλησιάσης αὐτῷ διὰ τῶν ἐντεύξεων (προσευχῶν) καὶ ἁγιασθῇ σου ἡ καρδιά τῇ διηνεκεὶ αὐτοῦ μνήμῃ... ἡ γὰρ σκέπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πρόνοια ἐπὶ πάντας ἀνθρώποις κυκλοῖ· οὐχ ὁράται δέ, εἰμὴ ὑπὸ τῶν καθαραισάντων ἑαυτοὺς ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἐν τῷ Θεῷ ἐχόντων τὴν μελέτην διὰ παντός. Ἐξαιρέτως δὲ φανεροῦται τούτοις ἡ βοήθεια καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς πειρασμὸν μέγαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας... Τινὲς καὶ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδον αὐτήν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν πειρασμῶν, καὶ τὴν ἀντίληψιν γνωρίσαντες, καὶ πρὸς ἀνδρείαν ἐντεῦθεν διαναστάντες. ὥς ἐπὶ τοῦ Ἰακώβ μανθάνομεν, καὶ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ τῶν Τριῶν Παίδων, καὶ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων τῶν διὰ Χριστὸν ἀθλησάντων, οἷς (εἰς τοὺς ὁποίους) ὀφθαλμοφανῶς ἐν ἀνθρωπίνῳ σχήματι ἐφαίνετο, θαρσοποιοῦσα καὶ ἀλείφουσα πρὸς εὐσέβειαν... Καὶ ἄχρι δὲ τοῦ νῦν οὐκ ἀφίσταται ἡ παρὰ Θεοῦ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἑαυτοὺς ὁλοκλήρως ἐκδεδοκότων εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ εὐαρέστησιν, ἀλλ' ἐγγὺς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

«Διὰ πέντε αἰτίας, φασί, παραχωρεῖσθαι ὑπὸ Θεοῦ πολεμῆσθαι ἡμᾶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων· καὶ πρῶτην μὲν εἶναι, φασί, ἵνα πολεμοῦντες καὶ ἀντιπολεμοῦντες, εἰς διάκρισιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας ἔλθωμεν· δευτέραν δέ, ἵνα πολέμῳ καὶ πόνῳ τὴν ἀρετὴν κτώμενοι, βεβαίαν καὶ ἀμετάπτωτον ἔξωμεν· τρίτην δέ, ἵνα προκόπτοντες εἰς τὴν ἀρετὴν μὴ ὑψηλοφρονῶμεν, ἀλλὰ μάθωμεν ταπεινοφρονεῖν· τετάρτην δέ, ἵνα πειραθέντες τῆς κακίας, τέλειον μίσος αὐτὴν μισήσωμεν· πέμπτην δὲ ἐπὶ πάσαις, ἵνα ἀπαθείς γενόμενοι, μὴ ἐπελαθώμεθα τῆς οἰκείας ἀσθενείας, μήτε τῆς τοῦ βοηθήσαντος δυνάμεως».

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῳ

«Ἀδελφός τις ἐπειράζετο ὑπὸ λογισμοῦ ἐπὶ ἐν νέα ἔτη, καὶ ἀπὸ εὐλαβείας διέκρινεν ἑαυτὸν λέγων· ἀπώλεσά μου τὴν ψυχὴν, ἑαυτὸν αἷτιον τοῦ πειρασμοῦ λογιζόμενον. Ὑστερον οὖν βαρυνθεὶς καὶ ἀπογνούς, ὡς οὐκ ὤφειλε, τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, εἶπεν· ὑπάγω εἰς τὸν κόσμον, ἐπεὶ ἀπώλόμην. Ὡς οὖν ὥρμησεν ἀπελθεῖν, ἦλθεν αὐτῷ φωνὴ κατὰ τὴν ὁδὸν λέγουσα· τὰ ἐννέα ἔτη, ἐν οἷς ἐπειράσθης, στεφάνους σοι προὔξενσαν· δι' ὃ ἐπίστρεψον εἰς τὸν τόπον σου, καὶ κουφίσω σε ἀπὸ τῶν λογισμῶν· καὶ ἐπιστρέψας ὁ ἀδελφὸς εὗρεν ἀνάπαυσιν» (Εὐσεβιετινὸς Βιβλ. Α ὑποθ. ΚΘ').

Τὸ Κατηχητητικὸν σχολεῖον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου. Οἱ νεοσσοὶ τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, προαλείφονται διὰ νὰ ἀναπληρώσουν ἐν καιρῷ τὰ ἐκ τῶν ἐντεῦθεν ἀπερχομένων πρὸς τὴν αἰωνιότητα ὀπιλιτῶν τῆς παρατάξεως Κυρίου δημιουργούμενα κενά.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς «Βραδυνῆς» τῆς 11-11-63, τὰ κάτωθι, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ὑφισταμένην ἐν Ρωσσίᾳ κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν γενναίαν ἀντίδρασιν, τὴν ὁποίαν προβάλλουν πρὸς τὰς ἀθεϊστικὰς μεθόδους τῶν κομμουνιστῶν οἱ ὀρθόδοξοι ἀδελφοί μας, «μέχρις αἵματος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν (ἀθείαν) ἀνταγωνιζόμενοι».

»Πρὸ ἐνὸς μηνός, στὸ μεγάλο Κρατικὸν Θέατρον τῆς Μόσχας, ἐπαίχθη τὸ ἔργον «Ὁ Χριστὸς με φράκο!». Ὁ τίτλος τοῦ καὶ ἡ ὑπόθεσις του ἀπετέλουν μίαν ἀνοικτὴν πρόκλησιν καὶ προσβολὴν στὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ στὴν εὐαισθησίαν τοὺς στὶς παραδόσεις. Ἡ παράστασις ἐδίδετο στὰ πλαίσια τοῦ ἀγῶνος τοῦ καθεστῶτος «κατὰ τῆς θρησκευτικῆς προλήψεως». Τὸ ἀσεβὲς ἔργον εἶχε προγραμματισθῇ νὰ παιχθῇ καθ' ὅλον τὸ ἔτος στὰ σχολεῖα, στὰ ἐντευκτήρια τῆς νεολαίας, στοὺς ἐργάτας καὶ στὶς λέσχες τῶν «Κομσομόλ». Ποὺ εἶναι οἱ πυρῆνες τοῦ κόμματος. Ὁ «Χριστὸς με φράκο», ἦτο ἀναγεγραμμένος στὴν μεγάλη ντιρεκτίβα (καθοδήγησιν) τοῦ Κόμματος, ποὺ σημαίνει, ὅτι ἡ παρακολούθησις του ἦτο ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς κομματικῆς ἱεραρχίας τῶν ὁργανώσεων. Κάτι, ὅμως, συνέβη καὶ αἱ παραστάσεις ἐματαιώθησαν αἰφνιδίως. Καὶ τὸ «κάτι» αὐτὸ ἀνῆλθον τὴν ἀνωτάτην ἡγεσίαν καὶ ὅλα τὰ κλιμάκια, καὶ ἐπροκάλεσε ἀληθινὸν σάλον σὲ ὅλην τὴν χώραν, καίτοι διετάχθη αὐστηρῶς ἡ ἀποσιώπησις του. Πρωταγωνιστὴς τοῦ σκανδάλου τῆς αἰφνιδίως ματαιώσεως τῶν παραστάσεων τοῦ ἀσεβοῦς καὶ ἀθέου αὐτοῦ θεατρικοῦ ἔργου εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ

κεντρικός άξων τής παραστάσεως και ένσαρκωτής του ρόλου του «Χριστού με φράκο», ο διάσημος Ρώσος ήθοποιός Άλέξανδρος Ροστόβτσεφ, που έθεωρεϊτο σ' όν κύκλον του Χρουντσώφ ως ο κορυφαίος καλλιτέχνης τής νέας πρωτοπόρου σκηνης και ως ένας από τους εξέχοντας πιστούς μαρξιστάς.

Ο Ροστόβτσεφ, ευθύς ως συνέβη αυτό που θα ίδουμε παρακάτω επί τής σκηνης, εξηφανίσθη τελείως, και τó όνομά του δέν ανεγράφη πλέον στάς στήλας του Τύπου, ούτε εγνώσθη τίποτε περί τής τύχης του. Άλλά τó «σκάνδαλον του Χριστού», όπως άπεκλήθη, συγκλονίζει τώρα την Ρωσσίαν και δημιουργεί βαρεϊαν άτμόσφαιραν στον λαόν με άγνωστες ακόμη έπιπτώσεις.

Ίδου πώς έγιναν τά πράγματα. Τό θέατρον ήτο γεμάτον μέχρις άσφυξίας. Επί σκηνης, παρουσιάζετο τó Ίερόν, όπως άκριβώς είναι στους όρθόδοξους ναούς. Στή δῆθεν Άγίαν Τράπεζαν, ήσαν τοποθετημένα μπουκάλια με βότκες, μπῦρες, κρασί και τεμάχια σπασμένων ποτηριών σε σχήμα έπιτραπέζιου σταυρού. Γύρωθεν τής Τραπέζης, καλοθεσμένοι «παπδες» και «μοναχοί», έχόρευαν άπρεπείς χορούς και με φαρισαικές στάσεις, φωνές και χειρονομίες, προσπαθοῦσαν νά μιμηθοῦν τους πιστούς όρθόδοξους χριστιανούς στάς χριστιανικάς ανατάσεις. Στήν σκηνήν, έχόρευαν, έπίσης, εύσαρκες, καλοζωισμένες «μοναχές», οί όποιες, σε μίαν γωνίαν, έπαιζαν χαρτιά και εξεστόμιζαν άπρεπείς φράσεις κατά του Θεού και του προσώπου του Ίησου Χριστού.

Στήν δευτέραν πράξιν, ενεφανίσθη στήν σκηνήν ο πρωταγωνιστής Ροστόβτσεφ, ως Χριστός. Έφερεν Ιμάτιον και χιτώνα, όπως έντύνοντο στήν Άνατολήν κατά τους χρόνους του Χριστού. Κρατούσε στα χέρια του τó βιβλίον τής Καινής Διαθήκης, από τó όποιον και έπρεπε νά διαβάση τους δύο πρώτους στίχους από την επί του Όρους όμιλίαν του Χριστού, νά πετάξη κατόπιν τó βιβλίον και νά φωνάξη: «Δόστε μου φράκο και ύψηλό καπέλο». Παραδόξως και προς μεγάλην κατάπληξιν των θεατών ο Άλέξανδρος Ροστόβτσεφ εδιάβασε με σοβαρότητα και εδλάβειαν τόν πρώτον στίχον των μακαρισμών, ένῳ ή φωνή του έπάλλετο ήδη από βαθείαν συγκίνησιν: «Μακάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι, οτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», «Μακάριοι οί πραεῖς οτι αὐτοὶ κληρονομήσωσι τὴν γῆν»...

Στό σημεῖον αυτό, προς τόν ρόλον του, ο Ροστόβτσεφ, έπρεπε νά πετάξη κάτω με άποστροφήν τó βιβλίον, νά βγάλῃ τά ρούχα τής έποχῆς του Χριστού και με έναν μορφασμόν Ιταμῆς εϊρωνείας και περιφρονήσεως προς τó Εὐαγγέλιον, χρωματίζων πειρακτικά τήν φωνήν του, νά συνεχίσῃ: «Μακάριοι οί πενθοῦντες οτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Άλλά τότε συνέβη κάτι τó καταπληκτικόν. Ο ήθοποιός δέν έβγαλε τά ρούχα του, δέν έζήτησε φράκο και ύψηλόν καπέλλο, δέν έκαμε καμμίαν γκριμάτσαν, δέν εϊρωνεύθη, δέν παρήλαξε προκλητικά γιά τόν Χριστόν τήν φωνή του, δέν έκωμικοποίησε τήν στιγμήν. Εὐθυτενής, με τó κεφάλι του προς τόν Οὐρανόν, με τήν φωνήν που έτρεμε από τήν ένδοτάτην τραγω-

δίαν του, ένῳ τά δάκρυα έτρεχαν κρουνός από τά μάτια του και οί πνιγμένοι λυγμοί τρικύμιζαν τó στήθος του, συνέχισεν άργά, ρυθμικά, τήν έξω του ρόλου του άπαγγελίαν του, σε ένα άποθεωτικά συγκλονιστικό δραματικό κρεσέντο, που έκαμε τó κοινόν νά παγώσῃ στίς θέσεις του: «Ναί, Κύριε των δυνάμεων, Θεέ των οικτιρμών και του Έλέους, έπιβλεπον έφ' ήμās και συγχώρησον ήμῖν πᾶν ἁμάρτημα, τó παρ' ήμῶν προχθέν διανοία ή λόγω ή πράξει, εκούσιόν τε και άκούσιον, και δώρησαι ήμῖν τήν έξ ύψους αντίληψιν και βοήθειαν...».

Μετά μικράν διακοπήν, ο Ροστόβτσεφ, βαθύτατα συντετριμμένος, ήγειρε τó ωραίο κεφάλι του και έξηκολούθησε με πιό δυνατήν φωνήν νά διαβάξῃ εκ του Ίεροῦ Εὐαγγελίου τους θείους μακαρισμούς του Κυρίου, ένῳ ο ύποβολεύς διεμαρτύρετο και ο διευθυντής του θεάτρου με τόν κομματικόν Έπίτροπον έβγαιναν έξαλλοι στήν σκηνήν, φωνάζοντας νά κλείσῃ ή αὐλαία. Τόση έν τούτοις ήτανε ή ύποβολή τής θερησκευτικῆς εξάρσεως του ήθοποιού, ώστε οί φωνές, επνίγηκαν στήν θυελλώδη άπαγγελίαν του και έμεινε κυρίαρχη ή πολύχρωμη, βαθειά φωνή του, νά γοητεύῃ και νά συναρπάξῃ τó κοινόν: «Μακάριοι οί πεινῶντες και διψῶντες τήν δικαιοσύνην, οτι αὐτοὶ χορτασθήσονται». «Μακάριοι οί διωγόμενοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, οτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Συνχίζοντας, ακλόνητος, ίδιος Τιτάνας τής τέχνης, άπτόητος στήν θέαν των άστυνομικῶν που είχαν ήδη άνέβει στήν σκηνήν γιά νά τόν συλλάβουν, ο Ροστόβτσεφ άπαγγέλλει με τήν ίδίαν συγκίνησιν και τους 48 στίχους του δου κεφαλαίου του κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου!

Μόλις έτελείωσε, έκαμε με άκραν εδλάβειαν τó σημεῖον του Σταυροῦ και με φωνήν, που έσυγκινοῦσε και τά άψυχα, έβόησεν εκ βαθέων: «Μνήσθητί μου, Κύριε, οταν έλθῃς έν τῇ Βασιλείᾳ Σου!». Ένα ακατάπαυστον χειροκρότημα και ένα «εὐγε» άπέραντον κατέκλυσαν τήν τεραστίαν αἰθουσαν του θεάτρου, ένῳ ή αὐλαία έλεφτεν επάνω στον εξαύλωμένον καλλιτέχνην, που δέν έδέχθη νά προσβάλῃ τόν Θεόν».

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΘΕΡΜΑ

Ο Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος κατά τήν ανά τήν Άνατολικήν Μακεδονίαν περιοδείαν του, διά τās πολυτεῖς και ευδοκίμους εἰς τόν Ιερόν Κληρον ύπηρεσίας των, άπένειμε, διά κεκανονισμένης χειροθεσίας, εἰς μέν τόν αἶδес. Μιχαήλ Σαββόπουλον, έφημέριον του Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Παραρτήματος Δράμας, τó όφφίκιον του *Πρωτοπρεσβυτέρου*, εἰς δέ τόν αἶδес. Νικόλαον Ἀλεξανδρίδην, έφημέριον του Ιεροῦ Ναοῦ του Τιμίου Προδρόμου Παραρτήματος Μεσωρόπης, τó όφφίκιον του *Οικονόμου*.

Άμφοτέρους τους επαξίως τιμηθέντας διά των ως άνω εκκλησιαστικῶν τίτλων διακεκριμένους Κληρικούς του Ιεροῦ άγῶνος συγχάριμεν εγκαρδίως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἀφ' οὗ διηυθέτησε τὰς μετὰ τῶν Γότθων σχέσεις ἀπεφάσισε νὰ διακανονίσῃ πλέον ὀριστικῶς καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐξέδωκεν ἐν Θεσπλίῃ τῇ 28ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 380 διάταγμα, δι' οὗ ἐπισήμως ἀνεγνωρίζοντο ὡς καθολικοὶ χριστιανοὶ οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ δὲ αἵρετικοὶ ἀπεκηρύσσοντο ὡς διαφθορεῖς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Φθάσας δὲ εἰς Κων)πολιν τῇ 14ῃ Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους θέτει εἰς ἐφ' ἑρμογὴν τὸ διάταγμα καὶ πάραυτα ἐκδίδει τὸν ἀρειανὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς Δημόφιλον, ἀφαιρεῖ δὲ ἀπὸ τοὺς ἀρειανούς τοὺς ἀρπαγέντας Ναοὺς καὶ ἀποδίδει πάλιν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἄλλοτε κατόχους αὐτῶν Ὁρθόδοξους, πρὸς μέγαν θόρυβον καὶ σφοδρὰν ἀγανάκτησιν τῶν αἵρετικῶν, οἵτινες πολλὰς ταραχάς, καὶ δὴ, αἱματηρὰς ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων ἠδύναντο νὰ διαπράξωσιν ἂν δὲ συνείχοντο ἀπὸ τὸν φόβον τῶν αὐστηρῶν κυρώσεων τῶν αὐτοκρατορικῶν διαταγῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ, γνώστης πλήρως τῆς καταστάσεως καὶ τῆς δράσεως τοῦ θείου Γρηγορίου, οὕτως τὸν ἅγιον βίον καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτήρα παρὰ πολλῶν ἀξιολύστον μαρτύρων καλῶς ἐπληροφόρηθη, εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ ἐνθρονίσῃ τὸν Γρηγόριον ὡς Ἐπίσκοπον τῆς Κων)πόλεως, ἵνα ἀνταμείψῃ ἀφ' ἑνὸς τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἵνα ἀφ' ἑτέρου ἡ βασιλεύουσα τῶν πόλεων ἔχουσα τοῦτον Ἐπίσκοπον ὁποῦν καὶ καθαρίσιν καὶ ἐξυγιάνσιν πλήρη ἀπὸ τοῦ μῖσθου τῆς κακοδοξίας, ὅπερ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐλυμαίνετο ταύτην ἄλλ' ἢ μετριοφροσύνη τοῦ Γρηγορίου καὶ ἡ αὐστηρὰ προσήλωσις αὐτοῦ εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀπέστεργε πᾶσαν πρότασιν περὶ ἐγκαθιδρύσεώς του εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὅτε ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ὁ

αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἐκβληθέντων ἐξ αὐτοῦ τῶν Ἀρειανῶν, οἵτινες κατεῖχον αὐτὸν ἀπὸ 40ετίας καὶ ἐγκατασταθέντων ὀρθοδόξων κληρικῶν, ὁ θεῖος Γρηγόριος ὡς Ἀρχιερεὺς ἱερουργῶν ὑπεδέχθη τὸν αὐτοκράτορα εἰσερχόμενον ἐν τῷ Ναῷ, χωρὶς νὰ ἔχη ἀποδεχθῇ τὸν τίτλον τοῦ Κων)πόλεως, διότι κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἐφ' ὅσον ἦτο ἐπίσκοπος Σασίμων, μόνον μία Σύνοδος Ἐπισκόπων ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ τὴν μετὰθεσίν του καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου. Ἐξ ἀνάγκης καὶ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιστάσεων, καὶ τῇ προτροπῇ καὶ παρακλήσει πολλῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὡς προελέχθη, ἐδέχθη νὰ ἔλθῃ εἰς Κων)πολιν πρὸς στήριξιν τῆς κινδυνεύουσας ὀρθοδόξου ἰδεολογίας, καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν προσωρινῶν τῶν ἐν στερήσει πνευματικῆς ἐπιστάσεως διατελούντων πιστῶν ὀρθοδόξων, οὐχὶ δὲ ἵνα ἐπιδιώξῃ ἀθέσμως καὶ ἀντικανονικῶς τὴν ἀπὸ μικρᾶς εἰς μεγαλυτέραν πόλιν ἐγκαθίδρυσίν του. (Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΜΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

«*Ἀπεφάσισεν ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις νὰ τοποθετήσῃ μωαμεθανὸν συνδιευθυντὴν εἰς τὴν ἱστορικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης, καὶ νὰ περιορίσῃ τοὺς μαθητὰς τῆς εἰς εἴκοσι μόνον*» (Καθημ. 15) 11-63). Ἡ θρασυτάτη αὕτη πράξις τῶν Τούρκων θίγει δλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, καὶ σύμπασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ποίαν θέσιν ἔχει εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ὁ ἀλλόθρησκος, ὁ ὁπαδὸς τοῦ Μωάμεθ; «Τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστων;» (Β' Κορινθ. 6,16). Εἰς ποίους καιροὺς ἐφθάσαμεν! Πῶς ἀπεδέχθη τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἱερὰ Σύνοδος; Ποίαν ἀντίδρασιν ἔδειξεν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ποίαν δὲ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις; Πῶς ἀντεμετώπισαν τὴν κατάστασιν ταύτην αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἐθνικαὶ οργανώσεις τῆς Ἑλλάδος; πῶς αἱ ἄλλαι αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καὶ σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος; Ποῦ ἡ ἀλληλεγγύη τοῦ πολυθρηλήτου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν; ποῦ δὲ ἡ συμπαραστάσις τοῦ τὴν «Ἐνωσιν» δραματιζομένου Πάπα;

Αἱ ΥΠΟΥΛΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἄλλ' αἱ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν διαθέσεις τῶν Παπῶν εἶναι γνωσταὶ ἀπὸ παλαιὰ καὶ πρόσφατα γεγονότα. Σκληρότεροι καὶ τῶν βαρβάρων κατακτητῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέσων πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς κοσμοκρατορίας των, δὲν διστάζουσιν πρὸ οὐδενός. Καὶ διὰ νὰ μὴ νομισθῶμεν ὡς ὑπερβολικοὶ εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς ἡμῶν, παραθέτομεν τὰς ἐξῆς ἡλεγμένας πληροφορίες «Ἡ Τουρκία διὰ παντοίων μέσων προσπαθεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν παράγοντα τοῦ Πατριαρχείου... *Σχετικῶς τὸ Βατικανόν, τὸ δ-ποῖον, ὡς γνωστόν, διατηρεῖ ἀρίστους σχέσεις μετὰ τῆς Τουρκίας, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ πλεῖστα προνόμια ἐπὶ Τουρκικοῦ ἐδάφους, εἰς βάρος βε-*

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν μεταπροσεχὴ Παρασκευὴν, 30ὴν Νοεμβρίου (π.ῆ.) πανηγυρίζει μετ' ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας ὁ ἐν Περιοτείῳ, παρὰ τὴν ὁδὸν Λαχανᾶ, τέρμα, ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου. Συγκοινωνία μετ' Λεωφορεῖα Λόφου Ἀξιωματικῶν, στάσις γήπεδον, ἐκ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος.

ΚΙΝΗΣΙΣ Εἰς τὰς ἐΠΑΡΧΙΑΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Δράμας, εἰς τὸ Βαθυχώριον Κυργίων ἠφροδομήθη ἡμέτερος ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἰς τὸν ὁποῖον μεταβὰς κατὰ τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ὁ Πρωτοπρεσβύτερος αἰδ. Μιχ. Σαββόπουλος ἐτέλεσε, μετὰ τὸν καθιερωμένον ἀγιασμόν, τὴν πρώτην ἱερὰν Λειτουργίαν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν Ὁρθοδόξων τῆς περιφερείας, τὴν ὁποίαν λυμαίνονται δυστυχῶς οἱ Ἀντίχριστοι χιλιασταί. Ἀπονέμομεν τὸν δίκαιον ἔπαινον διὰ ταῦτα, τόσοις εἰς τὸν ἀκάματον Πρωτοπρεσβύτερον, τὸν σθέντα τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἐν Κυρίῳ συνεργούς του.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

βαίως τοῦ κύρους καὶ τῆς προβολῆς τοῦ Πατριαρχείου, προβαίνει εἰς ἀφειδεῖς ὑποσχέσεις πρὸς τὴν "Αγκυραν... Χαρακτηριστικῶς λίαν ἐν διαφερόνῃ εἶναι ἡ ἀνθελληνικωτάτη "Ἐκθεσις ποὺ εὐρίσκεται ἀπὸ καιροῦ εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ τουρκικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ περιέχει τὰς **ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ** πρὸς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ ἔκθεσις φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Μουχαρέμ Ἰχσάν Κισίσογλου, πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας παρὰ τῇ Ἀγίᾳ Ἐδρᾷ. Οὕτω πλὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ «οἴκου τῆς Παναγίας», προσφάτως ὁ Πάπας Παῦλος ὁ 6ος ἀνεκήρυξε τὸν ἐν Ρουσκίᾳ τῆς Ἀλεξανδρείας εὐρισκόμενον ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς ἱερὸν προσκύνημα. Ἀνεκοινώθη δὲ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πάπας προτίθεται ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐπισήμως... ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶς ἐν ὄψει τῆς μεταβάσεως τοῦ Ποντίφικος εἰς Τουρκίαν προτίθεται νὰ ἔγῃ συνάντησιν μετ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τεθοῦν αἱ βάσεις ἐνὸς περαιτέρω διαλόγου «δι' ἐνότητα ἐπὶ ἴσοις ὅροις». **Τοὺς εὐσεβεῖς πόθους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας προωθοῦν καὶ ἀνώτατοι διπλωματικοὶ κύκλοι τῶν Η.Π. Ἀμερικῆς εἰς "Αγκυραν καὶ Ἀθήνας ἐκφράζοντες ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν προσωπικὴν γνώμην τοῦ Προέδρου Κέννεντυ.** (Ἐλευθέριος, 10-11-63) Ἀρκετὰ διαφωτιστικὰ τ' ἀνωτέρω. Οἱ φύλακες ὅμως τῆς Ὁρθοδοξίας γρηγοροῦν.

ΑΠΕΘΡΑΣΥΝΘΗΣΑΝ ΟΙ ΟΥΝΙΤΑΙ

Δι' ἐπισήμων καταγγελιῶν τῶν οἱ προϊστάμενοι τῶν ἱερῶν ναῶν Ἀγ'ου Νικολάου Ἀχαρνῶν καὶ Ἀγίας Βαρβάρας Ἀνω Πατησίων ἀναφέρουν πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὅτι «πολλοὶ οὐνῖται κληρικοὶ ἀντίθετα μὲ τὸν ἰσχύοντα νόμον τοῦ 1932 κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους τῶν ἐνοριῶν τῶν μὲ ἀμφίεσιν πανομοιότυπον μὲ ἐκείνῳ τοῦ Ὁρθόδοξου κλήρου πρὸς παραπλάνησιν τοῦ Ὁρθόδοξου πληρώματος». Κατὰ σχεδόντες ὑπὸ λύσεως οἱ ψευδαπόστολοι τῆς Ρώμης πάντα τρόπον μετέρχονται διὰ νὰ κατασπαράξουν τὴν Ὁρθόδοξον Ποίμνην τοῦ Χριστοῦ. Ἄν θέλουν νὰ κηρύξουν τὸν Χριστόν, ὑπάρχει πεδῖον δράσεως εἰς τὴν Κίνα, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τὰ ἅγια χώματα τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, εὐαγγελιζομένου τὸν Χριστὸν πρὸ 1900 ἐτῶν καὶ πλέον. Ἐπομένως δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῶν φώτων τῶν Καθολικῶν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΥΣ

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, εἰς τί θὰ ὠφελήσῃ καὶ ὁ μετὰ τῶν Καθολικῶν «διάλογος»; Οἱ Καθολικοὶ τῶν μὲν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τάθεσπ'σματα ἠθέτησαν, τῶν Καθολικῶν ὅμως τοιούτων οὐδέν. Ἀποφάσεις, αἵτινες ἐλήφθησαν εἰς «Οἰ-

κουμενικῇς» τῶν συνόδους, δὲν ἐπανέρχονται πρὸς συζήτησιν, θεωρούμεναι ὡς θεόπνευστοι ὅ αν καὶ ὑπὸ τοῦ Πάπα ἐπικυρωθοῦν. Δι' ὃ καὶ τὸ ὄργανον τῶν ἐνταῦθα Καθολικῶν «Ἡ Καθολικὴ» σχολιάζον τὰς κρίσεις τοῦ ἡμερησίου τύπου περὶ τοῦ προσεχὺς διαλόγου τῆς Ὁρθόδοξου μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γράφει ὅτι τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα δὲν εἶναι ἀπλᾶ Ἐκκλησιαστικαὶ ἐκφράσεις, ἀλλὰ δόγματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σὺνδεσμός συζητήσεως. Ἀλλὰ τότε πρὸς τί ὁ διάλογος; Νὰ συζητήσωμεν καὶ πάλιν περὶ τῆς βλασφημίας εἰς τὸ σεπτὸν σύμβολον προσθήκης τῶν «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ἢ περὶ τῶν ἄλλων γνωστῶν καινοτομιῶν τῶν;

ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην χώραν τῆς Ἀλάσκας ὑπάρχουν ἀρχετοὶ ὁρθόδοξοι Ἰθαγενεῖς. Μία ὁμὰς προτεσταντῶν ἱεραποστόλων, ἔφθασε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς ἓνα μικρὸν χωρίον τῶν Ἀλεούτων νήσων, εἰς τὸ Νικόλσκι μὲ σκοπὸν νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς ὁρθόδοξους κατοίκους αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι μόλις ἀντελήφθησαν τὸν ἐρχομὸν τοῦ πλοίου συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν ἀποβάθραν διὰ νὰ καλωσορίσουν τοὺς ξένους. Ὅταν ὅμως διεπίστωσαν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἰδιότητα τῶν ἀφικθέντων, ἀντεστάθησαν ἀποφασιστικῶς. Τοὺς ἐπληροφόρησαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν νήσον τῶν πρὸς 150 ἐτῶν, καὶ ὅτι θὰ ἔμεινον Ὁρθόδοξοι· τοὺς ἀπηγόρευσαν δὲ νὰ ἀποβιβασθοῦν. Ἀς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀπλοῦς αὐτοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς ἡμῶν, καὶ ἅς ἐγειρώμεν τεῖχος Σινικὸν εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἑλλάδα, ἀποτρέποντες τὴν εἰς αὐτὴν εἴσοδον τῶν «βαρέων λίκων» τῆς Παπικῆς καὶ Προτεσταντικῆς προπαγάνδας.

ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ...

Εἰς ἡμερησίαν πρωϊνὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν (τῆς 15) ἠρθρογράφος τις σχολιάζων κατὰ τρόπον εἰρωνικὸν τὴν εἰς τὴν νηστείαν τῶν Χριστουγέννων εἴσοδον γράφει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «ἀπὸ σήμερα λοιπόν, διὰ τοὺς ἀνυπάρχοντες πλέον εὐλαβεῖς ἔχομεν καταλύσιν μόνον οἴνου, ἰχθύος καὶ ἐλαίου, τελείαν δὲ ἀποχὴν κρέατος, τυροῦ καὶ αὐγῶν. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας κανεῖς πλέον δὲν τηρεῖ αὐτοὺς τοὺς κανόνες, οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ἐτηροῦντο ἀπὸ τὸν πολὺν εὐλαβὴ κόσμον». Καὶ ἀφοῦ λέγει ἐν συνεχείᾳ ὅτι ὁ Ἅγιος Δημήτριος εἶναι διάδοχος τῆς ψευδοθεᾶς Δήμητρας, καταλήγει μὲ τὸ «ὅλα αὐτὰ ἐπέρασαν πλέον». Κάνει μεγάλο λάθος ὅμως εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ αὐτοῦ ὁ «σοφὸς» ἠρθρογράφος, τὸ ὁποῖον ἐξάγει ἴσως ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του· διότι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα ὑπάρχουν πολλοὶ ἀκόμη, οἵτινες κρατοῦν ὅλας τὰς σεπτὰς τῆς Ὁρθοδοξίας παραδόσεις, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὴν τῶν παραδεδομένων Νηστειῶν.